

Resolució 627/2020, de 5 de novembre**Número d'expedient de la Reclamació:** 414/2020**Administració reclamada:** Departament d'Empresa i Coneixement**Informació reclamada:** Sancions a empreses petroquímiques de Tarragona.**Sentit de la resolució:** Estimació

Resum: Quan qui exerceix el dret d'accés a la informació pública (vinculat expressament per la legislació de transparència i accés a la informació pública a l'article 105 de la Constitució espanyola) té la condició de periodista i demana la informació per a l'exercici d'aquesta professió, hi suma el dret proclamat per l'article 20.1.d de la Constitució, a comunicar o rebre lliurement comunicació veraç per qualsevol mitjà de difusió, de manera que ostenta un dret reforçat a la informació. En la lògica dels criteris establerts per l'article 22 LTAIPBG per a la ponderació i aplicació dels límits legals a aquest dret ("els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació"), en aquest cas, a més del dret d'accés a la informació pública regulat per l'LTAIPBG, també hi concorre un altre interès públic destacat, com és l'elaboració i difusió d'informació veraç sobre les qüestions d'interès públic, que constitueix una prestació essencial en tota societat democràtica. Cal tenir en compte que la sol·licitud d'informació pública de la qual deriva la Reclamació es presenta en un moment en el que la ciutadania, especialment a l'entorn de Tarragona, ha estat sacsejada per la notícia un accident molt greu, amb pèrdua de vides humanes, ocorregut en una indústria petroquímica d'aquell entorn, fet que sens dubte justifica que sigui d'interès públic la informació sobre els controls i garanties previstos i aplicats a aquesta mena d'indústries. Per una altra banda, la confidencialitat invocada per la resolució impugnada i per les al·legacions s'ha de qualificar de relativa. Efectivament, com ja s'ha indicat, l'article 8.8 de la Llei de seguretat industrial formula la confidencialitat invocada en els termes següents: "De les dades que constin en el Registre relatives a l'activitat inspectora i sancionadora, només es poden difondre les relatives a sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial mentre duri l'execució de la sanció". És a dir: les dades relatives a sancions (que són precisament les sol·licitades en aquest procediment) no és que no es puguin difondre, sinó que només es poden difondre si són fermes i només mentre duri la seva execució (circumstància que segons la resolució impugnada no es compliria actualment en cap d'elles). Nogensmenys, això no treu que en el seu moment es varen poder trobar en la doble circumstància de ser fermes i no executades i, per tant, subjectes a divulgació, circumstància de la qual com a mínim se'n pot deduir que la seva divulgació no deu causar a les empreses afectades un dany especialment greu, perquè de ser aquest el cas és de suposar que la llei hauria evitat més radicalment la difusió de les sancions de les quals són objecte. És procedent deduir d'aquestes consideracions que l'eventual accés a la informació reclamada difícilment causaria un dany especialment greu a les empreses afectades. A la vista de les anteriors consideracions, és procedent concloure que la ponderació del dret d'accés a la informació sol·licitada amb els drets i interessos que propugnen la seva protecció s'ha de resoldre favorablement a l'accés sol·licitat, tant pel dret reforçat que ostenta la reclamant en tant que periodista que exerceix el dret a la informació de l'article 20 de la Constitució, a més del d'accés a la informació pública de l'LTAIPBG, com pel fet que la protecció de la confidencialitat invocada sobre la base de l'article 8.8 de la Llei de seguretat industrial, en els termes que és definida per aquest precepte, convida a presumir que els danys que pot provocar la difusió de la informació serien relatius o de caire menor.

Paraules clau: Administració de la Generalitat. Periodistes. Al·legacions tercers afectats. Seguretat industrial. Sancions. Ponderació. Demora del lliurament de la informació.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 15 d'agost de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 414/2020, presentada contra el Departament d'Empresa i Coneixement (DEC) de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 18 de febrer de 2020 la persona reclamant demana la informació següent al web de transparència de la Generalitat: "Sol·licitem accedir a un històric de les sancions imposades i dels expedients sancionadors iniciats (i resolts, si ho estan) per la Generalitat de Catalunya en qualsevol àmbit sobre les empreses que realitzen la seva activitat en els polígons petroquímics Nord i Sud de Tarragona, de Flix i de Tortosa. Concretament, requerim rebre la informació sol·licitada de les següents empreses (que a efectes d'evitar una exposició innecessària, especialment de cara a la publicació de la Resolució, s'identifiquen mitjançant un codi numèric): POLÍGON NORD: 01, 02, 03, 04, 05, 06 i 07. POLÍGON SUD: 08, 09, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35 i 36. FLIX: 37. TORTOSA: 38. L'històric ha d'incloure: - Descripció de totes les infraccions comeses per les empreses sancionades o a les quals se'ls ha obert un expedient sancionador - Descripció de tots els expedients sancionadors oberts per la Generalitat en relació amb aquestes empreses i resolució dels mateixos - Descripció de totes les sancions interposades per la Generalitat a aquestes empreses i imports de cada sanció - Data en què s'han iniciat els expedients sancionadors, data de les resolucions dels expedients i data en què s'interposen les sancions pertinents - Data dels pagaments de les sancions per part de cada una de les empreses sancionades". Demana rebre la informació per correu electrònic.
3. Per resolució de 6 de juliol de 2020 la Secretaria d'Empresa i Competitivitat desestima l'anterior sol·licitud, sobre la base de les consideracions següents: "D'acord amb l'article 21.2 LTAIPBG, el dret d'accés a la informació pública també pot ser denegat o restringit si la informació té la condició de protegida i així ho estableix expressament una norma amb rang de llei. En relació a la matèria que ens ocupa de seguretat industrial resulta d'aplicació la Llei 9/2014, de 31 de juliol, de la seguretat industrial dels establiments, instal·lacions i productes (DOGC núm. 6679, de 5.8.2014). El conjunt d'empreses respecte de les quals s'ha produït la sol·licitud d'accés a la informació pública, d'acord amb l'article 7, apartat 1 a) de la Llei 9/2014, de 31 de juliol, tenen la condició de "agents de la seguretat industrial" atès que són titulars d'establiments industrials. L'article 8 de la mateixa llei regula el Registre d'Agents de la Seguretat Industrial de Catalunya. L'apartat 8 d'aquest article, preveu que "De les dades que constin en el Registre relatives a l'activitat inspectora i sancionadora, només es poden difondre les relatives a sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial mentre duri l'execució de la sanció". En relació a l'aplicació d'aquest article 8, apartat 8, de la Llei 9/2014, de 31 de juliol, podem

remetre'ns a la Resolució 283/2018, d'11 d'octubre, de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública (GAIP), la qual argumenta el següent: "El fet que la Llei de Seguretat Industrial sigui anterior a la Llei de Transparència no comporta que no es puguin aplicar les seves previsions destinades a protegir determinada informació en front de l'exercici del dret d'accés, ja que la remissió feta per l'article 21.2 LTAIPBG suposa l'assumpció per aquesta Llei d'eventuals límits d'altres normes legals, amb independència que siguin anteriors o posteriors a l'entrada en vigor de la legislació de transparència. És cert que la finalitat inicial de l'article 8.8 sembla més vinculada a la publicitat activa que al dret d'accés a la informació, però també és inqüestionable la seva literalitat al limitar dràsticament la difusió de les dades del RASIC relatives a l'activitat inspectora i sancionadora, literalitat que sens dubte afecta també l'exercici del dret d'accés a la informació pública. Si les parts haguessin aportat al procediment consideracions específiques relatives a la finalitat de l'accés (per exemple, no és el mateix voler informació per controlar l'eficiència de l'activitat sancionadora de l'Administració, que per conèixer les empreses infractores) o als béns públics protegits per la limitació establerta per l'article 8.8 LSI (que no està clar si la seva finalitat és protegir la reserva de les funcions administratives d'inspecció i sanció o la reputació de les empreses afectades), la Resolució podria ponderar els drets i interessos concurrents i adoptar, eventualment, una resolució diferent. Davant l'absència d'aquesta informació sobre la finalitat de l'accés i sobre possibles interessos concurrents coadjuvants al dret d'accés que puguin reforçar-lo davant la literalitat del límit establert per l'article 8.8 LSI, és procedent aplicar aquest límit, que en la mesura que ha estat establert per llei sens dubte serveix l'interès general i, en conseqüència, denegar l'accés a les dades del RASIC relatives a l'activitat inspectora i sancionadora".

Aplicant aquests criteris al supòsit que ens ocupa, cal partir de la base que la part sol·licitant no ha aportat cap informació relativa a la finalitat de la seva petició que permeti acreditar quins serien els beneficis públics que es deriven de la divulgació de la informació sol·licitada. Per altra banda, actualment no consta l'existència de cap sanció ferma imposada a les empreses esmentades que s'estigui executant tal com requereix l'article 8, apartat 8, de la Llei de seguretat industrial per poder ser objecte de difusió. Per tant, d'acord amb l'article 8, apartat 8, de la Llei 9/2014, de 31 de juliol, no es poden difondre les dades relatives a les infraccions comeses ni de les sancions imposades, ni tampoc les dades identificatives de les empreses objecte d'expedient sancionador, en els termes objecte de la sol·licitud presentada, atès que la normativa sectorial aplicable en matèria de seguretat industrial no preveu el dret d'accés a aquesta informació". Així mateix, informa de la derivació de la sol·licitud als altres departaments de la Generalitat que puguin tenir en el seu poder informació sol·licitada (Treball, Afers Socials i Famílies, Salut, Territori i Sostenibilitat, Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i Interior).

4. La Reclamació presentada el 15 d'agost de 2020 fa les següents consideracions: "El Departament conclou que "no es poden difondre les dades relatives a les infraccions comeses ni de les sancions imposades, ni tampoc les dades identificatives de les empreses objecte d'expedient sancionador, en els termes objecte de la sol·licitud presentada, atès que la normativa sectorial aplicable en matèria de

seguretat industrial no preveu el dret d'accés a aquesta informació", i argumenta que la part sol·licitant "no ha aportat cap informació relativa a la finalitat de la seva petició". L'objectiu d'obtenir aquesta informació és elaborar un reportatge periodístic amb les dades sol·licitades, emparant-nos en el dret a la informació. A banda, els altres Departaments consultats ens han facilitat la informació sol·licitada".

5. El 18 d'agost de 2020 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
6. El 19 d'agost de 2020 la GAIP comunica la Reclamació al Departament d'Empresa i Coneixement i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació. També li demana les terceres persones afectades per la Reclamació.
7. El 21 de setembre de 2020 la GAIP rep l'informe del Departament d'Empresa i Coneixement. L'informe reitera la fonamentació de la resolució impugnada per justificar la desestimació de la sol·licitud, que pivota en els límits establerts per la legislació de seguretat industrial, que serien aplicables al cas per la remissió feta per l'article 21.2 LTAIPBG i en la interpretació feta de la seva aplicació per la resolució de la GAIP 283/2018, de la que es dedueix que en el cas que resol aplica el límit de la Llei de seguretat industrial davant l'absència d'informació sobre la finalitat de l'accés que podés decantar la ponderació en benefici del dret d'accés a la informació pública. I afegeix, tot fent-se ressò de l'argumentació de la Reclamació: "Aplicant aquests criteris al supòsit que ens ocupa, cal tenir en compte que la part sol·licitant no va aportar cap informació relativa a la finalitat de la seva petició que permetés acreditar quins serien els beneficis públics que es deriven de la divulgació de la informació sol·licitada. Actualment, mitjançant la reclamació presentada davant la GAIP, la part reclamant argumenta que "L'objectiu d'obtenir aquesta informació és elaborar un reportatge periodístic amb les dades sol·licitades, emparant-nos en el dret a la informació. A banda, els altres Departaments consultats ens han facilitat la informació sol·licitada". En relació amb aquesta argumentació, en primer terme cal tenir en compte que el fet que altres Departaments consultats hagin facilitat la informació sol·licitada no és determinant atès que cada matèria sectorial ("medi ambient", "seguretat laboral",...), tenen la seva pròpia regulació que no té perquè ser coincident en matèria d'accés. Com ja es va argumentar a la resolució objecte de la reclamació, en el cas de la matèria que ens ocupa, "seguretat industrial", d'acord amb l'article 8, apartat 8, de la Llei 9/2014, de 31 de juliol, no es poden difondre les dades relatives a les infraccions comeses ni de les sancions imposades, ni tampoc les dades identificatives de les empreses objecte d'expedient sancionador, en els termes objecte de la sol·licitud presentada, atès que

la normativa sectorial aplicable en matèria de seguretat industrial no preveu el dret d'accés a aquesta informació. Aquesta normativa només preveu que es puguin difondre les dades relatives a sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial mentre duri l'execució de la sanció, circumstància que en el cas que ens ocupa no concorre atès que actualment no consta l'existència de cap sanció ferma imposada a les empreses esmentades que s'estigui executant tal com requereix l'article 8, apartat 8, de la Llei de seguretat industrial per poder ser objecte de difusió. Així mateix, el fet que la finalitat assignada a la petició efectuada consisteixi en elaborar un reportatge periodístic no aporta una justificació suficient per a modificar el límit d'accés, límit que es troba establert per una norma amb rang de llei i que, tal com s'argumenta a la Resolució 283/2018 esmentada "en la mesura que ha estat establert per llei sens dubte serveix l'interès general". En aquest sentit, i en relació als possibles "béns públics protegits per la limitació establerta per l'article 8.8 LSI", cal tenir present que d'acord amb l'article 3 apartat a) de la Llei 9/2014, de 31 de juliol, de la seguretat industrial dels establiments, instal·lacions i productes, la "seguretat industrial" és un servei públic d'interès general. En conseqüència, atès que la reclamació formulada no acredita que la finalitat assignada a la petició d'accés, consistent en l'elaboració d'un reportatge periodístic, constitueixi un interès públic superior al bé públic protegit per la limitació d'accés establerta a l'article 8.8 de la Llei de Seguretat Industrial, procedeix desestimar la reclamació presentada". L'informe també facilita les dades per fer trasllat de la Reclamació a les empreses afectades.

8. El 22 de setembre de 2020 la GAIP trasllada la informació aportada pel Departament d'Interior a la persona reclamant, per al seu coneixement.
9. El 23 de setembre de 2020 la GAIP rep un informe del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies (DTASF), que declara el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada que afecta aquest Departament i indica que, atès que es tracta d'un volum molt considerable de dades, el DTASF s'hauria posat en contacte telefònic amb la persona reclamant amb la qual hauria acordat els termes d'accés a la informació sol·licitada.
10. El 29 de setembre de 2020 la GAIP trasllada la Reclamació a les empreses afectades (llevat de la 18, de qui no es disposen encara de les dades necessàries per a la notificació), d'acord amb allò que estableix l'article 31 LTAIPBG, les atorga un termini de 10 dies per fer al·legacions i notifica a les parts la suspensió del procediment mentre duri aquest procés de consulta.
11. L'1 d'octubre de 2020 la GAIP rep les al·legacions de l'empresa 13. Considera procedent desestimar la Reclamació pels mateixos arguments de la resolució impugnada.
12. El 5 d'octubre de 2020 la GAIP demana al Departament d'Empresa i Coneixement dades addicionals per poder fer el trasllat de la Reclamació a l'empresa 18.
13. El 8 d'octubre de 2020 la GAIP rep les al·legacions de l'empresa 10. Invoca la Llei de seguretat industrial i la confidencialitat del Registre d'Agents de la Seguretat Industrial, en la mateixa línia de la

resolució impugnada. També invoca el límit al dret d'accés a la informació pública dels interessos econòmics i comercials (Llei 19/2013, estatal de transparència, accés a la informació pública i bon govern), dret de la competència, secret professional i propietat intel·lectual i industrial. I conclou demanant la desestimació de la Reclamació.

14. El 8 d'octubre de 2020 la GAIP rep les al·legacions de l'empresa 19-37-38. Invoca la Resolució de la GAIP 283/2018. Considera que la resolució impugnada és ajustada a dret, que la Reclamació no aporta arguments en base als quals pugui procedir la seva revisió i per tant demana que sigui desestimada.
15. El 9 d'octubre de 2020 la GAIP rep les al·legacions de l'empresa 11, que coincideixen amb les indicades per l'antecedent 13.
16. El 13 d'octubre de 2020 la GAIP rep les dades per fer la notificació de la Reclamació a l'empresa 18.
17. El 15 d'octubre de 2020 la GAIP trasllada la Reclamació a l'empresa 18, tot convidant-la a formular-hi al·legacions, i la notificació és rebutjada el 26 d'octubre de 2020.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixen les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix

a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: “2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Sobre el dret d'accés a la informació sol·licitada

La informació sol·licitada (els expedients i les sancions del DEC a empreses dels polígons petroquímics de Tarragona i Ebre amb el detall indicat a l'antecedent 2) és sens dubte informació pública, perquè el que demana són dades d'actuacions administratives del Departament de la Generalitat reclamat, que previsiblement es deuen trobar al seu poder. En conseqüència, i en aplicació dels articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, qualsevol persona tindria dret a accedir-hi, llevat que concorrien límits que puguin justificar-ne la denegació.

El principal límit invocat per la resolució impugnada i per les al·legacions de les empreses afectades aportades a aquest procediment és el de l'article 8.8 de la Llei 9/2014, de 31 de juliol, de la seguretat industrial, que seria aplicable al cas perquè les empreses afectades per la sol·licitud tenen, en base a l'article 7.1.a de la mateixa llei la condició de “agents de la seguretat industrial”, atès que són titulars d'establiments industrials. I aquest límit legal seria aplicable a les sol·licituds d'accés a la informació pública per la remissió feta per l'article 21.2 LTAIPBG, segons el qual “el dret d'accés a la informació pública també pot ésser denegat o restringit si la informació té la condició de protegida i així ho estableix expressament una norma amb rang de llei”.

La Resolució de la GAIP 283/2018, invocada per la resolució impugnada i per algunes de les al·legacions de les terceres afectades fa les següents consideracions sobre l'aplicació d'aquest límit a un altre cas: “Com ja

s'ha dit més amunt, l'article 21.2 LTAIPBG preveu que el dret d'accés a la informació pública pot ser denegat o restringit si la informació demanada té la condició de protegida expressament per una llei sectorial, i l'Administració al·lega que l'article 8.8 LSI estableix que "les dades contingudes en el RASIC són públiques, llevat de les de caràcter personal, que tenen la protecció establerta per l'LOPD. De les dades que constin en el Registre relatives a l'activitat inspectora i sancionadora, només es poden difondre les relatives a sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial mentre duri l'execució de la sanció". Els límits a què fa referència l'article 21 LTAIPBG, inclosos els evocats per remissió a altres lleis, no són d'aplicació automàtica. Literalment aquest precepte afirma que el dret d'accés "pot ser denegat o restringit" si s'acredita algun dels perjudicis que comportaria la divulgació de la informació demanada; pot ser denegat o restringit, no diu que hagi de ser-ho necessàriament, tot i que s'acrediti la concurrència del límit en qüestió. L'aplicació dels límits ha d'atendre el previst pels articles 20 i 22 LTAIPBG, especialment les determinacions següents: les limitacions s'han d'aplicar sempre restrictivament, en benefici del dret d'accés; l'Administració ha de motivar el límit que aplica i raonar les causes que en fonamenten l'aplicació; els límits han de ser proporcionals a l'objecte i a la finalitat de la protecció; l'aplicació dels límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. En aquest cas ni l'Administració ni la persona reclamant aporten arguments que motivin la finalitat de l'accés o del límit o que acreditin l'eventual concurrència d'interessos addicionals a favor de l'accés. Ambdues parts centren les seves argumentacions a la valoració de la normativa aplicable, sense esment als fins que la justifiquen especialment en aquest cas concret. El fet que l'LSI sigui anterior a l'LTAIPBG no comporta que no es puguin aplicar les seves previsions destinades a protegir determinada informació en front de l'exercici del dret d'accés, ja que la remissió feta per l'article 21.2 LTAIPBG suposa l'assumpció per aquesta llei d'eventuals límits d'altres normes legals, amb independència que siguin anteriors o posteriors a l'entrada en vigor de la legislació de transparència. És cert que la finalitat inicial de l'article 8.8 sembla més vinculada a la publicitat activa que al dret d'accés a la informació, però també és inqüestionable la seva literalitat al limitar dràsticament la difusió de les dades del RASIC relatives a l'activitat inspectora i sancionadora, literalitat que sens dubte afecta també l'exercici del dret d'accés a la informació pública. Si les parts haguessin aportat al procediment consideracions específiques relatives a la finalitat de l'accés (per exemple, no és el mateix voler informació per controlar l'eficiència de l'activitat sancionadora de l'Administració, que per conèixer les empreses infractores) o als béns públics protegits per la limitació establerta per l'article 8.8 LSI (que no està clar si la seva finalitat és protegir la reserva de les funcions administratives d'inspecció i sanció o la reputació de les empreses afectades), la Resolució podria ponderar els drets i interessos concurrents i adoptar, eventualment, una resolució diferent. Davant l'absència d'aquesta informació sobre la finalitat de l'accés i sobre possibles interessos concurrents coadjuvants al dret d'accés que puguin reforçar-lo davant la literalitat del límit establert per l'article 8.8 LSI, és procedent aplicar aquest límit, que en la mesura que ha estat establert per llei sens dubte serveix l'interès general i, en conseqüència, denegar l'accés a les dades del RASIC relatives a l'activitat inspectora i sancionadora. L'article 8.8 LSI preveu la difusió de les dades relatives a sancions fermes imposades a agents de la

seguretat industrial, mentre duri l'execució de la sanció. La persona reclamant al·lega que, malgrat el previst per aquest precepte, el DEC no li hauria proporcionat aquesta informació. L'informe aportat pel DEC a aquest procediment assenyala que en els anys 2017 i 2018, que són el període temporal afectat per la sol·licitud d'informació de la que deriva aquesta Reclamació, no s'hauria produït la fermesa de cap sanció que hagués tingut que ser inscrita al RASIC. Aquesta afirmació suposa facilitar la informació sol·licitada per la persona reclamant relativa a les sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial. Per tant, s'hauria produït una pèrdua parcial d'objecte de la Reclamació, en relació amb l'accés a aquesta informació concreta”.

Part d'aquestes consideracions són plenament aplicables a aquest cas: l'article 8.8 de la Llei de seguretat industrial limita en els termes exposats l'accés a la informació sobre sancions a les empreses que tenen la condició d'agents de la seguretat industrial (com és el cas de les afectades per la Reclamació, tal com exposa el DEC a la resolució impugnada) i aquest límit opera en l'exercici del dret d'accés a la informació pública en virtut de la remissió feta per l'article 21.2 LTAIPBG. És inqüestionable, doncs, que el límit indicat concorre a la informació reclamada.

A la vista del que s'acaba d'afirmar, és necessari ponderar, en aplicació dels articles 20, 21 i 22 LTAIPBG si ha de prevaldre el límit indicat o el dret d'accés a la informació pública exercit per la persona reclamant. A diferència del cas de la Resolució 283/2018, la persona reclamant exposa algunes dades relatives a la finalitat de la Reclamació: elaborar un reportatge periodístic amb les dades sol·licitades, a l'empara del dret a la informació. En diverses ocasions aquesta Comissió ha posat de manifest que quan qui exerceix el dret d'accés a la informació pública (vinculat expressament per la legislació de transparència i accés a la informació pública a l'article 105 de la Constitució espanyola) té la condició de periodista i demana la informació per a l'exercici d'aquesta professió, hi suma el dret proclamat per l'article 20.1.d de la Constitució, a comunicar o rebre lliurement comunicació veraç per qualsevol mitjà de difusió, de manera que ostenta un dret reforçat a la informació. En la lògica dels criteris establerts per l'article 22 LTAIPBG per a la ponderació i aplicació dels límits legals a aquest dret (“els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació”), en aquest cas, a més del dret d'accés a la informació pública regulat per l'LTAIPBG, també hi concorre un altre interès públic destacat, com és l'elaboració i difusió d'informació veraç sobre les qüestions d'interès públic, que constitueix una prestació essencial en tota societat democràtica. Cal tenir en compte que la sol·licitud d'informació pública de la qual deriva la Reclamació es presenta en un moment en el que la ciutadania, especialment a l'entorn de Tarragona, ha estat sacsejada per la notícia d'un accident molt greu, amb pèrdua de vides humanes, ocorregut en una indústria petroquímica d'aquell entorn, fet que sens dubte justifica que sigui d'interès públic la informació sobre els controls i garanties previstos i aplicats a aquesta mena d'indústries. L'alarma social generada per aquest fet fa que sigui molt rellevant per a la finalitat de la transparència que l'administració reti comptes a la ciutadania de l'ús que fa de la seva potestat sancionadora en matèria de seguretat industrial, per tal de

garantir l'estricta compliment de la legislació en una matèria que té una incidència tan directa en la seguretat i la salut de les persones.

Per una altra banda, la confidencialitat invocada per la resolució impugnada i per les al·legacions s'ha de qualificar de relativa. Efectivament, com ja s'ha indicat, l'article 8.8 de la Llei de seguretat industrial formula la confidencialitat invocada en els termes següents: "De les dades que constin en el Registre relatives a l'activitat inspectora i sancionadora, només es poden difondre les relatives a sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial mentre duri l'execució de la sanció". És a dir: les dades relatives a sancions (que són precisament les sol·licitades en aquest procediment) no és que no es puguin difondre, sinó que només es poden difondre si són fermes i només mentre duri la seva execució (circumstància que segons la resolució impugnada no es compliria actualment en cap d'elles). Nogensmenys, això no treu que en el seu moment es varen poder trobar en la doble circumstància de ser fermes i no executades i, per tant, subjectes a divulgació, circumstància de la qual com a mínim se'n pot deduir que la seva divulgació no deu causar a les empreses afectades un dany especialment greu, perquè de ser aquest el cas és de suposar que la llei hauria evitat més radicalment la difusió de les sancions de les quals són objecte. És procedent deduir d'aquestes consideracions que l'eventual accés a la informació reclamada difícilment causaria un dany especialment greu a les empreses afectades.

Així mateix, s'ha donat audiència a totes les empreses afectades per la Reclamació i només unes poques d'elles han formulat al·legacions, que majoritàriament es limiten a donar suport als criteris en virtut dels quals la resolució impugnada ha denegat l'accés sol·licitat. Únicament les empreses 10 i 11 (antecedents 13 i 15) posen de manifest que l'accés sol·licitat les afectaria en drets i interessos addicionals als protegits per l'article 8.8 de la Llei de seguretat industrial (interessos econòmics i comercials, dret de la competència, secret industrial, propietat intel·lectual i industrial); aquestes al·legacions s'han de desestimar: per una banda perquè, com s'ha dit més amunt, el legislador (article 8.8 de la Llei de seguretat industrial) ja ha determinat que el dany a les empreses afectades per la difusió d'informació relativa a sancions no deu ser molt greu, perquè disposa la seva difusió quan les sancions són fermes i no han estat executades; i per una altra perquè els drets i interessos invocats no és probable que siguin afectats pel relat i la valoració jurídica de les infraccions comeses i les sancions imposades i perquè aquesta invocació resulta afeblida per la mateixa responsabilitat sancionadora.

En la ponderació de l'aplicació del límit invocat, cal tenir en compte les circumstàncies concretes del cas que porten a valorar la prevalença de l'interès públic en permetre i facilitar el retiment de comptes de l'exercici de les funcions públiques de vigilància i seguretat industrial i de la potestat sancionadora en cas d'incompliments, així com en la garantia i preservació del dret fonamental a la informació atesa la condició de periodista de la persona reclamant. A la vista de les anteriors consideracions, és procedent concloure que la ponderació del dret d'accés a la informació sol·licitada amb els drets i interessos que propugnen la seva protecció s'ha de resoldre favorablement a l'accés sol·licitat, tant pel dret reforçat que ostenta la reclamant en tant que periodista que exerceix el dret a la informació de l'article 20 de la Constitució, a més

del d'accés a la informació pública de l'LTAIPBG, com pel fet que la protecció de la confidencialitat invocada sobre la base de l'article 8.8 de la Llei de seguretat industrial, en els termes que és definida per aquest precepte, convida a presumir que els danys que pot provocar la difusió de la informació serien relatius o de caire menor.

A la vista de les anteriors consideracions, és procedent declarar el dret de la periodista reclamant a la informació sol·licitada indicada a l'antecedent 2.

3. Demora en el lliurament parcial de la informació

Els antecedents posen de manifest que algunes de les empreses afectades (les números 10, 11, 13, 19, 37 i 38) han presentat al·legacions de les quals es pot deduir la seva oposició a què es divulgui la informació que les afecta. En conseqüència, i únicament en relació amb aquestes empreses, escau aplicar allò previst pels articles 34.3 LTAIPBG ("Si la resolució és estimatòria de la sol·licitud i hi ha hagut oposició de tercers, l'accés a la informació només es pot fer efectiu una vegada ha transcorregut el termini per a interposar recurs contenciós administratiu sense que s'hagi formalitzat o, en cas que s'hagi presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o s'ha resolt aquest incident mantenint l'executivitat de l'acte administratiu") i 34.2 RGAIP ("Si en la tramitació del procediment per a l'exercici del dret d'accés hi ha hagut oposició de terceres persones, l'accés a la informació no pot tenir lloc fins que hagi finalitzat el procediment de reclamació i una vegada transcorregut el termini per a interposar recurs contenciós administratiu sense que s'hagi formalitzat o, en cas que s'hagi presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o s'ha resolt aquest incident mantenint l'executivitat de l'acte administratiu"), i demorar el lliurament de la informació que les afecta fins que no s'hagin produït les circumstàncies previstes pels preceptes citats.

A aquests efectes, s'insta a les empreses afectades que han formulat al·legacions d'oposició a l'accés sol·licitat que, si decideixen presentar un recurs contenciós administratiu contra ella, n'informin immediatament a la GAIP, per tal que pugui adoptar mesures, si escau, per seguir demorant l'accés a la informació que les afecta; si la Comissió no ha estat informada d'aquest fet l'endemà del venciment del termini de presentació del recurs, donarà instruccions al DEC per lliurar la informació sol·licitada que les afecta.

4. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

5. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 5 de novembre de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 414/2020 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada indicada a l'antecedent 2.
2. Requerir al Departament d'Empresa i Competitivitat que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de quinze dies, sens perjudici d'allò que indica l'apartat següent.
3. La informació sol·licitada que afecti les empreses números 10, 11, 13, 19, 37 i 38 només pot ser lliurada de conformitat amb allò previst pels articles 34.3 LTAIPBG i 34.2 RGAIP. A aquests efectes, la GAIP informará al DEC de la data de notificació de la resolució a aquestes empreses afectades i considerarà que no la recorren en via contenciosa administrativa si no l'han informada d'aquest fet un cop vençut el termini legal establert a aquests efectes.
4. Requerir al DEC a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
5. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.

6. Notificar la Resolució a les parts (inclòs l'Annex, en el cas del DEC) i a les empreses afectades indicades a l'apartat 3.
7. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 414/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.